

ker og forgiftningstilfælde til brug ved udarbejdelse af statistik. Der er ikke hidtil udstedt regler om anmeldelse af erhvervssygdomme og andre forhold af arbejdsmiljømæssig betydning ud over den nedenfor ad stk. 3 nævnte bekendtgørelse, men der kan blive brug herfor f.eks. i forbindelse med arbejdet i det påtænkte arbejdsmedicinske institut og en bedriftssundhedstjeneste, jfr. § 13.

Bestemmelsen kan tillige anvendes til at udstede regler om anmeldelse af ulykker, forgiftningstilfælde og erhvervssygdomme til det stedlige arbejdstilsyn med henblik på, at dette kan komme tilstede til øjeblikkelig undersøgelse af årsager og behov for indgreb. Sådanne regler kan afløse almindelig lov § 54, stk. 2, 3. pkt., der herved bliver overflødig og derfor ikke er medtaget i forslaget.

Denne bestemmelse adskiller sig fra § 22 ved, at reglerne ikke behøver at være begrænsede til kun at gælde for arbejdsgivere, men kan rettes til enhver, der har pligter i henhold til loven, jfr. § 2, stk. 3 og kap. 4.

Endvidere kan der med hjemmel i denne bestemmelse gives pligt til anmeldelse af en videre kreds af forhold end dem, der er nævnt i § 22, og oplysningerne behøver ikke kun at være til statistisk brug.

Ad stk. 2. Bestemmelsen svarer til almindelig lov § 58, stk. 1, med den udvidelse, at pligten ikke alene gælder offentlige myndigheder, men også dem, som i øvrigt udøver offentlig tjeneste eller hverv.

Ad stk. 3. Bestemmelsen erstatter almindelig lov § 58, stk. 2, men er mere vidtgående. Pligten til at underrette arbejdstilsynet gælder således ikke kun sygdomme, der ved at være optaget i en officiel fortegnelse, er anerkendt som erhvervssygdomme, jfr. arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 318 af 2. november 1964 som ændret ved bekendtgørelsen af 2. august 1966 og 13. april 1971. Pligten gælder enhver (sundheds) skadelig påvirkning, jfr. om forståelsen heraf bemærkningerne til § 1.

Det er endvidere ikke nødvendigt, at den skadelige påvirkning skal være konstateret. Pligten til anmeldelse indtræder allerede ved mistanke om skadelig påvirkning. Pligten påhviler enhver læge uanset om han er praktiserende eller ansat på sygehus, sanatorium, diagnosestationer eller anden institution.

Dette er fundet mere hensigtsmæssigt end den gældende regel, hvorefter sygehuse, hospitaler o. lign. er forpligtet.

Bestemmelsen er strafsanktioneret ved § 82.

Til § 76.

Stk. 1 og 3 svarer med redaktionelle ændringer til almindelig lov § 53, stk. 1, 1. pkt. og stk. 2. De øv-

rige bestemmelser i § 53, stk. 1, er det ikke fundet påkrævet at bevare i lovform.

Stk. 2 svarer til dels til § 70 i almindelig lov, jfr. også forslagets § 80.

Til § 77.

Ad stk. 1. Bestemmelsen er ny. Retten til at udstede påbud og forbud har dog været forudsat som grundlag for tilsynet med overholdelse af loven, jfr. f.eks. § 54, stk. 1, i almindelig lov. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med klagerreglerne i § 81 og strafbestemmelsen i § 82, nr. 3. Det bemærkes, at „påbud“ anvendes i den vide betydning. Det kan efter omstændighederne være ensbetydende med et forbud, idet det kan være påbud om at undlade noget.

Arbejdstilsynet kan som led i et påbud kræve, at virksomheden giver meddelelse til arbejdstilsynet om påbudets overholdelse.

Ad stk. 2. Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til almindelig lov § 55, stk. 1. Hjemmelen til at give påbud er dog udvidet, idet udtrykket „liv eller sundhed“ er erstattet af „sikkerhed eller sundhed“. I modsætning til hvad der gælder for klage over påbud i henhold til stk. 1, har klage over påbud efter stk. 2 ikke opsættende virkning, jfr. § 81, stk. 2.

Til § 78.

Bestemmelsen erstatter almindelig lov § 54, stk. 1 og 6, jfr. § 53, stk. 1, 4. pkt. Den udgør et supplement til §§ 15-23 om arbejdsgiverens pligter. Bestemmelsen er ændret, således at den giver mulighed for anvendelse af anden dokumentation end en tilsynsbog, f. eks. en særlig påbudsformular udfyldt af den tilsynsførende ved benyttelse af en påbudsblok med gennemskrivningspapir. Reglerne kan også omfatte anvendelse og opbevaring af påbud, forbud og andre meddelelser, der rundsendes af arbejdstilsynet til en større eller mindre kreds af virksomheder.

Om retten for de ansatte sikkerhedsrepræsentanter og tillidsmænd til at blive gjort bekendt med arbejdstilsynets påbud henvises til § 18.

Til § 79.

Ad stk. 1. Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til almindelig lov § 53, stk. 3.

Straffelovens § 152 vedrører den, som virker i offentlig tjeneste eller hverv, og som røber, hvad han i tjenestens eller hvervets medfør har erfaret som hemmelighed, eller hvad der ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som sådan.

Straffelovens § 264 b vedrører den, der røber privatlivet tilhørende hemmeligheder, der er kommet til deres kundskab ved udøvelsen af deres virksomhed. Betydningen af § 73 er derfor, at den klart